

1

במשכים וזחלים העבים אבלים ועצלים וכבדים -
 לא אדע אימזה באו, לא אדע אל-אנה ילכו.
 על-גדר דחיה מתשוטטים צללים חורים וחרדים
 שני אוזי-בר כחולקים בקט על-הקאר ימשכו.

אביט. פתאם אחוש בקני כאלו הייתי
 נר לנפשי אני, מארץ רחוקה, רחוקה.
 וכאלו בסעם ראשונה את-עצמי היום ראיתי. -
 על-נחל מים שומם צטה מרחוק ירקה.

הוי אליו ולא על-ראשית אקשב ולא על-מותי,
 ולא מאין באתי ואל-אנה אלך שמה,
 ורק אחד הוא הגיגי: הייתי, זה הייתי - :
 למה-זה העלתני אליה האדמה?

הלך אדם חולם ביום ויבך בעילות -
למי הדמעות האלה נדרשו, ולמה היה
ולמה רעד הלב הרעידות ההן האמלוהו
יקח אם בקוץ נוסף על-אוצר סך הנקמה

II

נשאו קרים ראשיהם, אל-כפת עבים קרוי: -
גם-הם יתפוררו

נבהו, שגאו ארזים, עד-צית השמים נגעה: -
גם-הם יגדעו

נצשו, התהוללו ימים, ששאו התהום והשתוכבה: -
גם-הם יחרבו

נאני אני האדם מהלך על-פני האדמת,
נא על-מעט הנשמה

נאמשל בכל, בכל, נאשפוך על-לל את-תוכי -
נאמות גם-אנקיו

נהר או בניאז - מי נבדילו משמים אהלך ותעת,
הלך בקבדת וצעת

הוי לבי, מה אתה ענת, הוי לבי, מה אתה קברו -
תרבד ערשי, תרבד...

מארכב היצור הקודר עלה מאחרי הערף
ריח גפר חרף.

אדים לבנים מתקפלים. אישם שתאם לי תרא
להבת אש בוצרה -

לא אנת היא אמתאבל האש חבילת גערת
או מקדש בבית-עפרתו...

III

לחוף לחוף למקום הסוף בקנה
 יתקוטט אט גל-מצור סודות רבים
 ומי שמי הלילה הורית-בלת
 פרי-אור פגים אט מסגים

בלט בא רוח אל-הסוף בקנה
 ועל-אזנו חרש בקסנה סוד יסת.
 נעות, נעות השקלים צת ישמעה
 בל-קנה שבלת יבן ויהי-סת.

אקשיב - מכאוב אנוש יתקסני.
 הוי, מה אבלה, עגמה בל-הנגינהו
 הלא על-חיים אבדים לבהלה
 נם נשאים עתה טו בני-הם קינת.

17

הסערה זעזעה, אך לא אגדעשם -
שונא גדעזעה אגנר
אם ששש לא האנה די עתק טענה
עם ענה, ניש, אגנר.

ענה ענה עני העולקלי,
זיל קלא אחר זכונקישם -
אם לא הענה ענה ענה ענה
לא ענה עם ענה.

דברה אלי הדקמה, סקסטה אלי הדקמה

במשך קל-העילה,

מפנת וזית השקה, מתקרת ראש מלמעלה -

ואשר לאטה עמי כי שמעה קל-הנשמת

לא קול, לא גיב ותנה - ואני מסרש שמעתי

קל-מלה, קל-מלה.

רבע עברני רעד ורבע קהגות תפלה -

ואשר לי הגידה, את-קלה, את-קלה נדעתי.

בקר נצדת בני-אדם דברה נתמן את-קולה

יום תמים, יום תמים.

ואזני קבדו בכה וחושי היי גדהמים -

קמה שמעתי ואנכי לא אבין קטנה או גדולה

71

בוזין העגלה עוקדת.
 קבר טבוש וזרור הזרור.
 הוא חולץ לנסוע - חיק
 קאלו זה נקב גם חר

פדיקה עזריו. - מושכת
 העגלה בזרז בקר;
 ובלקח רק הגות האמת;
 גמיעורה עם טמון בזרור.

107

לזקנתי ספר תהלים אמן -
מה בלים עליו וישנים
לה וטן מתנה את ספר תהלים
דוד זמן לפני רב שנים.

ובסעם בסעם בקראת התהלים
צניקה מתחילת דומעות -
הוי, זקנה, מה תלומנה שעבר נחישות
עלך פאן מן סגלומותו

VIR

היתה הסערה כזוֹלֵה. הרעִיֶשָה חלונים ונגזת
 שָרָקָה לְרַנְעִים פְּתָאם שְרִיֶקָת יֵלֵל מִמְשָׁבָת
 רַבֵּעַ הַחֲרִישָׁה. הַתְּנַבְרָה, נִתְרַקֵּד עֲצִים וּפְלִגּוֹת -
 סָצִיר לָךְ, סָצִיר, הַרְיוֹתוּ
 מֵה־לַחֲדָךְ הַמַּעַט וּגְבוּרַתְךָ
 בְּלִבִּי גְדוּלָה הַסְעָרָה אֵלֶיךָ מַעֲמִים בָּבָה.

בְּקֶר שָׁחָה הַשָּׁמֶשׁ. הַקְשָׁבָתִי: לֹא יָעַל בְּלִדוֹת,
 לֹא נָע בְּלִעָלָה. גִּלְתַּת הַשָּׁמַיִם הִתְהַה שְׁטוּחָה
 אֲנִי וְרָבָה הַיָּלֵד לְעַת בְּחִיק אִמּוֹ יְנִית.
 הִיָּה כְּאֵלֹ קִרְשׁ
 הַעוֹלָם מִרְדָּךְ וְהַחֲעוּג -
 וְאוֹתִי גַם־אוֹתִי עֲטָתָה בְּשִׁמְלָה חֲפָה הַמְּנוּחָת.

— — וּפְתָאם

הַתְּרִדִיתִי. רַחֵשׁ לִבִּי וְכִר וְלֹא יִדְעִיתִי.
 אִימוֹת נִפְלוּ עָלַי. הִתְהַה בְּיָדִי בִּי שְׁלִיחָה,
 נִתְאַחַז בְּצִיצִית רֹאשִׁי וְאוֹתִי כְּמוֹ קִלְעִיתִי

אוי לי, ה'רָאָה הַסְתוּמָה -
נָה אֵלַי רַק לֹא מְנוּחָה...
צְרֵאֵי מְנוּחָהוּ; צְרֵאֵי מְנוּחָה

IX

נרמס הנזיר עשב נישח לארץ וישכב סרות,
 מקקט ומחכה
 צדבוא לו מעט אור וקיה, צדנח ויעודו רות. -
 גם אני מחכה.

צביט: - אשה צניה נשאת תינוק בצרש.
 בימי קל-הורף קלה למות, התצלף צד-לישון,
 וצתה כא ראשית האביבו; אן צנום ונכש בתרש
 נצאנו אמו החוצה בצרשו אל-שן שקש ראשון.

ותנאם יקנה צמירוחי: אקח את-לגי מקרב,
 את-לגי היצור,
 וצל-כשי אשא אותו, את-העלב סמר וסנצור,
 ואשטח אותו לשקש ואנח צדבוא הערב -
 ואחכה.

א

ברענדע בקול דאסמה נאך
 ישמע בלילה גליל שירו
 על-גדות מי הנחל ישתפף.
 על-שדה ישתפף נגיד

ברבר הפנים ישורר
 את-שירו האחרון בלס
 על-מנת ישורר ועל-אחריות.
 וישורר יגזע נקט.

שושני הפנים מאזינים,
 מאזינים גלי השן,
 ורעד בסוף הקנה -
 ומעט עוד ונהלף ונגו.

ובהאזים פאתי המזרח
 בקצות השמים ברג,
 אז יחול השיר מהשתפף.
 אז ישנב המשורר דג.

וקרשות כנגדו ושלוחות,
 וצליהן יורד הקלו;
 נקה עוד יביט המשורר
 בצנינים מתות אל-על.

רק מימי הנחל ירעשו
 אבלים על-אבני הניר
 ועל-קני העלים ירעד
 בקמקה עוד עד השיר

ברלין, תרס"א.

